

met; Lærere og Kammerater haanede hende for hendes Mangel paa Sirlighed — smuk var hun af Naturen ikke; men skjønt det pinte hende, tænkte hun ikke paa, at det kunde blive anderledes. „En Gang maatte jeg virkelig le ad mig selv, da jeg tilfældig i Spejlet fik Øje paa mit Ansigt med den ene Haarflætning flettet lige over det venstre Øre og den anden over det højre Øje. Ganske rolig hængte jeg et Landkort over Spejlet og blev ved at passe min Læsning“. „De haarde Domme, der blev fældet over mig, gjorde mig tidlig til Tænker. Jeg hørte, at man kaldte mig stivsindet, blot fordi jeg ikke vilde give efter, naar jeg følte, at jeg havde Ret. Jeg vidste, at jeg kun ønskede godt over alle andre og gjerne vilde yde min Hjælp, hvor der var Brug for den, jeg saa, at de samme, som skyede mit Selskab og gjorde mig latterlig, ikke blot tog imod mine Tjenester, men endog fordrede dem; dette gjorde, at jeg endnu mere end før trak mig ind i mig selv“.

I sine sidste Skoleaar fandt Marie imidlertid i en Lærer, tyve Aar ældre end hun selv, en Ven, der havde stor og gavnlig Indflydelse paa hende. Han begyndte med i al Venlighed at gjøre hende opmærksom paa det uheldige i hendes skjødesløse Dragt og haarde Væsen, og det varede ikke længe, før begge Dele vare forsvundne. Nu maatte hun endog, skjønt fuldstændig uden Grund, af Kammeraterne høre ilde for Pynetsyge og Koketteri. Men dette gav Anledning til et nærmere Forhold til Læreren, som baade gennem Samtaler og regelmæssig Undervisning i Sjælelære søgte at forsonde Marie med den menneskelige Naturs Svagheder, som hun allerede praktisk havde lært at kjende. Den elskede Lærer blev imidlertid syg; en Morgen sender han Bud efter hende for at tage Afsked med hende; man nægter hende at forlade Skolen, indtil det er for sent; hun finder ham død og fatter nu et saadant Nag til Skolen, at hun paa ingen Maade vil besøge den længere.

Man kan sige om Marie Zakrzewska, at hun har „baaret Marskalkstaven i Tornystret“ fra Barn af. Som andre Børn fik hun Dukker at lege med; men det varede aldrig mange Dage, før hun opdagede, at de smaa Væsener led af alle mulige Svagheder og maatte doktoreres paa. Operationer bleve foretagne baade paa hendes egne og hendes Sødskendes og Kammeraters Dukker, der sædvanlig døde deraf. Marie traadte da ved